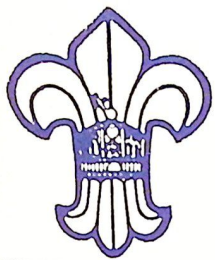

HUNGARIAN SCOUT MAGAZINE

MAGYAR CSERKÉSZ

XXXV (59) ÉVFOLYAM

VOL. 35 (59) NO. 1-4

1984. 1-4 SZÁM

AZ AUSZTRÁLIAI JUBILEUMI TÁBOR HARANGJA

Képek a csapatok életéből

19. sz. Hunyadi Mátys cscs. — Chicago

54. sz. Hunor-Magyar cscs. — Melbourne

Betlehemezés a brunswicki Cserkészházban, 1984

Az első ásónyom a montreáli ifjúsági otthon megvalósításához

Beszámoló a XV. Világjamboreeről

Mint ismeretes, a Cserkész Világszövetség szabályai szerint csak azok a cserkészszövetségek lehetnek tagok, amelyek honi talajon működnek. Így a mi magyar szövetségünk (hasonlóan más menekült cserkészetekhez, mint pl. az esztiek, lettek, litvánok, lengyelek, stb.) nem kaphatott meghívót, és csak mint látogatókat mehettek be cserkészaink a táborba. Ezt azonban megtették, és igen kedvesen fogadták őket.

Természetes, hogy mindent nem láthattak, ezért nem is adhatnak teljes beszámolót.

Kezünkben van azonban egy nagyon szép beszámoló, melyet William Hillcourt, az Amerikai Cserkészszövetség világszerte ismert, híres "Green Bar Bill"-je írt a Scouting című cserkészlapnak. Híradásunkat most az ő nyomán közöljük a Magyar Cserkészben.

Kanadának Alberta nevű tartományában, Kananaskis területén, Calgary várostól nyugatra kb. 70 km-nyire volt a tábor. Ez alkalommal a jelszó „A szellem tovább él!” volt. Hillcourt szerint a cserkészszellemet lehetett is érezni az egész idő alatt. A tábor 1983. július 6-án nyílt meg, és az ünnepségen 101 országból 13 600 cserkész vonult fel.

A cikkrő azon elmélkedik, hogy mennyi új országnév szerepelt a felvonuló cserkészek egyes csoportjai előtt, mert az úgynevezett „harmadik világban” az utolsó néhány évtized során sok, azelőtt idegen hatalom alatt élő nép nyerte el önálló államiságát.

Majd szóról szóra ezt írta: „És aztán hiába figyelttem olyan országok nevére, amelyek résztvevői voltak korábbi jamboreeknek: Csehszlovákia, Esztország, Magyarország, Lettország, Litvánia, Lengyelország, Jugoszlávia. Egykor ezeknek mindannyiunknak megvolt az erős cserkészetiük. Most valamilyen nyílt elnyelte a vasfüggöny, de menekült cserkészek tovább viszik az elmúlt idők cserkészetének szellemét.”

Ezután William Hillcourt a tábor egyes jellegzetességeit és a programot veszi sorra.

Hallottátok-e már, magyar cserkészek, hogy az 1938-as jamboreen — először a világcserkészet történetében! — a 13 564 résztvevő között 984 leánycserkész is volt? Tehát a világcserkészet követni kezdi a „hontalan” cserkészetek példáját!

Mint minden jamboreenak, ennek is gerince volt: új barátok szerzése. Ehhez sikeresen újították fel az 1963-as görögországi jamboree jól bevált játékát, a „Wilde Game”-et. Ez lett a tábor legmeglepőbb sikere. Minden altáborban — írja Hillcourt — minden cserkész kapott egy kartonlapot, amelyen egy betű volt. Az volt a cél, hogy úgy szedjenek össze egy tizenegy fős fiú-lány csoportot, hogy a FRI-END-AMIS szavakat tegyék ki. Vasárnap reggel 10 órakor kezdődött a játék, és a tábor azonnal nyüzsgő hangyabollyá vált, megkezdődött a szóvadászat, hogy az összeállt csoportok találkozzanak a többiekkel a nagy arénában. Ott megkezdődött a nevek, címek írása; ígérek hangzottak el, hogy sokáig kapcsolatban maradnak egymással hazatérésük után is.

Sok olyan új ügyességet is elsajátíthatott, aki a kart, mint gerendák fűrészelése és hengerítése, aranymosás, és hasonló „vadnyugati” dolog és sport. A legtöbb erőt, ügyességet és bátorságot a Kananaskis folyón való tutajozás kívánta meg, ott a helyszínen, a résztvevők által összeállított tutajokon. Volt persze emléktárgy-vásárlás, „csencsölés”, levélírás, ahogy ez már lenni szokott ilyenkor.

Külön altáborba volt a mozgásukban korlátozott vagy magukban mozgásképtelen cserkészeknek, akikről az egész tábor igazi cserkészszerezzettel gondoskodott.

Az étkezés terén bevezetett újítás volt, hogy nem kellett már vizes fával bajlódni a tűzgyújtáshoz: gázkályhákat használtak! (Mit gondoltok erről, magyar cserkészek?)

És a tanulság?

Dr. Zsolnay Miklós koreai cserkészekkel Calgariban

Az első nem új, állandóan megújuló. A világ fiatalsága megismerheti távoli földekről jött kortársait, megtanulhatja, hogy mindenkivel lehet együtt élni, csak szeretet kell hozzá.

A másik tanulság — Hillcourt szerint —, hogy még mindig a cserkészlet a legnagyobb sport az ifjúság számára. A kanadai tervezők, a sokrétű program összeállítását bebizonyították, hogy a fiatalok minden tevékenységet elfogadnak a cserkészleten belül, ha nemes versenyben erejüket, ügyességüket ki próbálhatják.

— — —

Legutóbbi számunkban közöltük, hogy a magyar cserkészek a jamboree közelében táboroztak, és vendégekként meg is látogatták. Reméljük mindnyájan, hogy egy igazán szép napon mi is újra résztvevői lehetünk egy világjamboreecnak.

William Hillcourt, az amerikai cserkészlet legendás hírű Greenbar Bill-je Fillmore-ban 1983 nyarán a Gödöllői Jamboree ötvenedik évfordulóján. Jobboldalán Chászár Ede a Magyar Cserkészszövetség kiügyi vezetője, baloldalán Dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklós örökös tiszteletbeli elnök. Mögöttük Fischer Viktor és Rauch Károly cscst-ek.

Észt Világjamboree

1984. június 30-tól július 8-ig tartották az észti fiú- és leánycserekész jamboreet a Huntsville (Kanada) melletti „Kotkajärve”-nak nevezett észti cserkészparkban. Az észti cserkészek összekötötték táborukat a Torontóban egy héttel később tartandó észti világtalálkozóval. Az „Esto 84” óriási sikerrel zajlott le. Érdekes volt általában megfigyelnünk, hogy kis létszámuk ellenére, mennyire erősek és politikailag milyen jól szervezettek az észtek.

Belvárosi felvonulásukon 20,000 észti vett részt. A világjamboreen 700 észti lány és fiú cserkész jelent meg a világ minden tájáról. Nagy részük Kanadából és Svédországból jött. A kék-fekete-fehér észti zászló százéves évfordulóját ünnepelték a cserkészek. Minden jelvényükön, címerükön és nyakkendőjükön rajta volt az „Eesti Lipp” (észti zászló) jelszava. Háromszemélyes magyar cserkészdelegáció (Zubrits Árpád, Csermely Péter és Zubrits Árpádné) látogatta meg az észti cserkész-tábor. Sok kedves emlékek hagytak el észti cserkésztestvéreinket.

Észrevételeink közé tartozik az, hogy sok szabadidőt és ismerkedő időt adtak a lányok és fiúk cserkészeknek.

A legidősebb „rover” korosztály — a 15-21 évesek, fiúk-lányok — egy területen táboroznak. Minden program közös. Végiglátogattuk ezt az altábor. Fiatal házaspárok cserkészvezetők irányították a programdús tábor. Sok, életre szóló barátság és későbbi házasság is alakul ebből.

Nagyon érdekes volt az észti tábori konyhát megfigyelni. Tiszta, fedél alatti padoknál és asztaloknál érkeztek a cserkészek. Minden evőeszköz, pohár és tányér műanyagból készült. Továbbá, friss tej volt kancsókban minden asztalon és gyümölcsből mindig volt repeta.

Öt gödöllői emlékfokossal ajándékoztuk meg az észti cserkészvezetőket: Hilja Kuutma (leánycs. vezetőtisz), Endel Reinpold (fiúcs. vezetőtisz), Egbert Runga (táborparancsnok), AnnelMai Kaurismaa (kanadai lcs. vezetőtisz), Jaan Lepp (programtörzs). Leo Puurits észti cserkész-tiszti fogadott bennünket és vezetett végig a táborokon.

Viszonzásul, vendéglátóink megajándékoztak bennünket külön-külön a következő tárgyakkal: egy „Eesti Lipp” nyakkendő, egy szokásos jubileumi cserkész-jelvény, és majdnem egyforma gomb, amely civil ruhára feltűzhető és végül egy tipikus észti (ukránoknál is szokásos) vert tábori érme, amely a derékszíjra vagy sétabotra való.

Jó munkát!

Zubrits Árpád

Vidám és elázott tábori híradó

Móttó: Esik eső, seje haj
mezei virágra...

1984. augusztus 9-én 23 cserkész-tisztielölt gyűlt össze két kontinensről a Fillmore-i Sík Sándor Cserkészparkban, hogy ismereteiket a magyar cserkészlet javára gazdagítsák.

Első naptól kezdve mindhárom órsben jó szellem alakult ki:

1. a kuvaszok, akik idősebb bölcs atyáinkiai képviselték,
2. a komondorok még erősen serdülő korban lévő huszonéves vezetőink — saját belátó önkritikájuk szerint, ezek mind fiúk, és végül
3. a rozsmaringok, vidám és meggondolt virág-szálak! (Ebben az órsben voltam én is.)

A cserkész-tiszti táborok hangulatát legjobban a tábori indulók tudják visszaadni. Idézek hát néhány szakaszt az órsők indulóiból.

A kuvasz órs indulója, „A jó lovas katonának” dallamára:

Mi vagyunk a kuvaszok ám,
A fillmóri táborban,
Minden reggel menetelünk
A cuppogó sárban.

refrain: Hej, élet, be' gyöngyélet,
Ennél szebb sem lehet,
Csak az jöjjön cserkész-tisztnak,
Aki ülni szeret.

Parancsnoki kaját eszünk,
Főleg, hogyha kész is,
Esőben is játszadunk
Végkimerülésig. Refr.: Hej,...

Napostisztunk a ketracben
Robbanásra ugrik,
Kuvaszok a sátra előtt
Nagy vidáman nézik. Refr.: Hej, ... stb.

Az indulóból kiderül, hogy emezen órs tagjai valóban roskadoznak a bölcseségtől! Semmi sem elégíti ki őket, még a játék sem, miután súlypontjukat kibíratatlanul megterheltek. S valóban idősebb atyáinkiai felülmúlhatatlan bölcsességére és felnőtt meggondoltságára jellemző az is, hogy tőlük eredt napostisztunk, Petrusz megtréfálása (korai reggeli robbantatások és ehhez hasonló szórakoztató dolgok...).

Térjünk fiatal atyáinkiaihoz, a kamasz komondor órshez. Indulójukat a „Hull a szilva a fáról” népdal dallamára lehet énekelni:

1. Komondor órs a nevünk,
Tiszti vékán szenvedünk,
ref.: Sej, haj, mit vétettünk,
Hogy ezt érdemeltük.

A tiszti tábor résztvevői — 1984

2. Előadások alatt
Ébren senki sem marad. Ref.
3. Vezetőink dumálnak,
Sátraink meg beáznak. Ref.
4. Táboron, ha átjutunk,
Mind aranyérmet kapunk. Ref.
5. De ha mégis megbukunk,
Csak aranyeret kapunk. Ref.

Ez az induló is mutatja a serdülők természetét: a felnőttek örökök és „alaptalan” kritizálását. Ők egyszerűen nem tudnak beletörődni a felnőttek világába.

Úgy látszik, túlkoraira szabták az ébresztőt a számukra. A játszó vágyuk abban is megmutatkozik, hogy uszodát létesítettek az egyik sátorban. Remélem a tábor összes résztvevői tudomást szereztek erről az újdonságról és a postás kézbesítette a meghívókat. Most csak azon drukkolnak, hogy vajon megbuknak-e. Hiába, ilyenek a mai fiatalok!

Végül, de nem utolsó sorban, a tisztitábor lelkes napsugarairól szeretnék beszámolni. Ők a rozsmaringok és indulójuk a „Szagos a rozsmaring” népdal dallamára énekelhetők:

1. Hét szál rozsmaringból,
Hét szál rozsmaringból
Fonódott az őrsünk.
Nap forró tüzetől,
Nap forró tüzetől

Nem szenved szépségünk.
Eső nem penészt,
Munka nem rémít minket.
Tüzhöz-vizen által,
Tüzhöz-vizen által
Megtartjuk kedvünket.

2. Tiszti táborunkban,
Tiszti táborunkban
Hiányzik a kávé.
Mire megszereztük,
Mire meg is főztük,
Mindről elkéstünk.
És ráncszólt a Petrusz,
Most már ezzel végre Schluss!
Mielőtt megittuk,
Mielőtt megittuk,
Máris elaludtunk.

Sajnos még mindig az a lányok sorsa, hogy kiszolgálják a férfinepséget. Ezt a segítőkészséget napostisztunk, Petrusz és Gáborbá nem nagyon értékeli, mivel vezetői gárdájukba sikerült egy hölgyet, Hapcitt beszervezniük. Ez a hölgy — nemének elárulásával — agyonkényezteti őket, mindenféle szívességekkel. Így ők ezt már természetesen veszik. De hát mi ezt igazi női finomsággal elnézzük nekik és türelmesen megbocsájtsunk.

Mindenesetre reméljük, hogy — gyenge pontjaink ellenére — mind, mind jó cserkésztsztek leszünk és a ráncbízott fiatalokat cserkészszellemben fogjuk nevelni.

Ezt a naplót írta a cserkésztszti tábor egyik vi-rágszála.

A segédtiszti tábor lakomája — 1984

A Kinizsiek kajaktúrája

„Nehéz beszámolót ími — kezdi Szilvássy Lőrinc az argentinai Magyar Hírlapban —, mert a szavak hatalmának is van határa, nehéz azt leírni, ami a mese világába való. A cserkészek mesevilágát tervezettség előzi meg.” Elmondja, hogy miről álmodtak a 12. sz. Kinizsi csapat fiatal vezetői. Álmuk egy gyönyörű, de veszélyes kajaktúra volt a Rio Manson annak „születésétől a Csenedes-óceánig, kb. 300 km-t kajakozva”.

El is indultak a bátor vállalkozók 1983. január 21-én este 8 órakor imával és buzdító beszéddel ellátva, a Magyar Házból, autóbusszon. A buszt Erdős Géza bá vezette. A fiúk az éjjelt átaludták, aztán ismerős helyen ébredtek, majd később egy másik helyen találkoztak azzal a két magyar cserkessel, akik Brazíliából csatlakoztak hozzájuk.

A Tronador hegycsúcs lábánál, közel a csilei határhoz ered a Manso folyó, amelynek neve magyarul „jámbor”, de a folyó eme tulajdonságáról a fiúk egész úton nem tudtak meggyőződni. Eredeténél a folyót a hóolvadás táplálja, ezért kissé megilletődve szálltak be kajakaikba. A hőmérő ugyanis azt vallotta, hogy a víz csak 5 fok Celsiusig „melegedett” föl. „Nekiöltözködtünk” — írja Lőrinc — „és Neoprén ruhánkba tetőtől talpig becsomagolva inkább Don Quijotehoz semmint kajakozó magyar cserkészekhez hasonlítottunk.”

Őt kajakon indultak el. Az első neve Sajó volt, Németh Gyuszi ült benne, őt követte a Vágban Mágel Sanyi és Budaváry Attila. Harmadik volt a Rába ifj. Kádár Károllyal és Molnár Istvánnal, utánuk a Latorcában Özdy Sándor és Kokron Károly evezett, végül a Hernádban Szilvássy Lőrinc zárta be a sort. A két „brazil” Budaváry Attila és Kokron Károly volt.

Sok kisebb-nagyobb nehézség, néhány nem veszélyes lék és sérülés tette izgalmasá az evezést. Szóval résen kellett lenni! Nem lettek volna azonban igazi cserkészek, ha mindezek ellenére is nem vették volna észre a természet szépségeit. Egy helyen ez áll a beszámolóban: „Körülöttünk hatalmas colihue-nádasok és füre-bokrok. Egy kanyar mögött váratlanul óriási sziklák között zúgott a víz.” Egy másik helyen meg ez: „... a parányi Moscos tóhoz értünk. Körülöttünk majdnem égig érő sziklafalak, melyekre csak néhány magas nyárfakapaszkodott. Kénytelenek voltunk egy ideig álldogálni és csodálni a természet szépségét. A zöld, a szürke és a fehér színek farsangja volt ez, melyeket még tarkábbá tett a madarak világa. Fur-

csa kíséretet kaptunk: őreink harkályok, abutárdok és vadkacsák voltak, kondorok és sasok az ellen-őrök. A Moscos tó után barátunk nagyon jámboran viselkedett. Vitettük magunkat az árral, és nyugodtan nyönyörködhettünk azon, ami bennünket körülvevett. Csak az evezők csapása zavarta az ünnepléses csendet.”

Gyakran megálltak, kikötöttek. Ilyenkor turistákkal találkoztak, sőt egy kis házban egy elég népes lelkigyakorlatozó csoporttal is! Időnkint előre gyalogoltak a parton megnézni, ha „gyanúsak” ítélték egy közelgő útszakaszt.

Buszokkal mindig megbeszélt helyen és időben találkoztak, mert Erdős Géza bá hűségesen követte a kajakosokat különféle nyaktörő hegyi utakon. Az első napok után pedig Özdy Sanyi kiszállt a vízből, és hátizsákosan a parton követte gyalogszerrel a csoportot.

A dél-amerikai nyár ellenére zord éghajlat uralkodott itt, a havasok szurdokaiban; nemcsak a víz volt nagyon hideg, hanem a néha erős szél is, ez azonban nem ijesztette el a fiúkat, küzdöttek tovább a sebesebbnél sebesebb tájakon át céljuk, az óceán felé. Amint már említettük, a hosszú beszámoló végig át van szöve a természetért lelkesedő leírásokkal. Úgy gondoljuk, hogy a többi cserkész-törvény is ismételtlen próbátételre került (segítő-készség, vidám meggondoltság, mások iránti gyengédség), ezekről azonban a beszámoló szerényen hall-

A M.Cs.Sz. Nagytanácsa az 1984-es New York-i Cserkészbálon.

gat. Még szebb, cserkészies lelkültre vall, hogy a természet tobzódó pompája mellett a Kinizsiekné meglátták a hegyekben megbúvó apró falvak emberi nyomorát is.

Aztán amikor a folyóval, széllel-esővel és a kemény éghajlattal dacolva már-már túl voltak a nehezen, következett volna az út könnyebbik része a lecsendesedett Manso folyón —, megjelent az Ember hátráltató befolyása kétszer is, argentin csendőrok formájában.

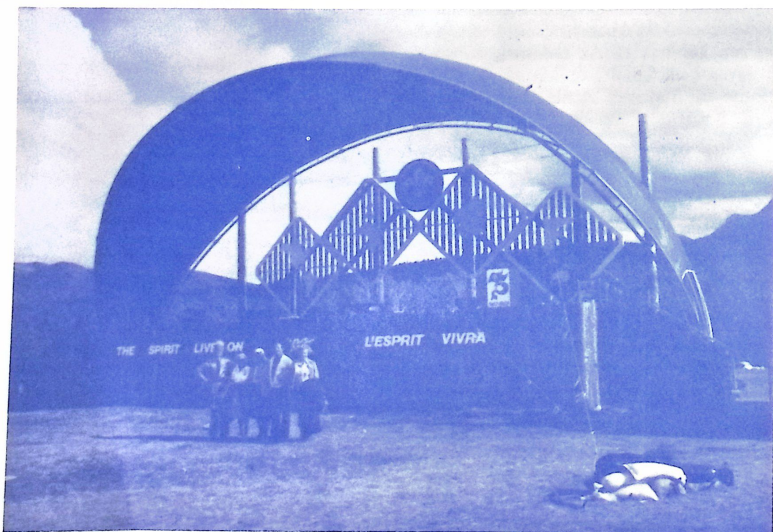
A határ közelében talált első laktanyába reménykedve mentek be a fiúk, hogy adatokat kérjenek a folyó további várható viselkedéséről. „Egész természetes, hogy nem tudtak semmit sem” — írja a beszámoló. Így hát tovább mentek a saját erejükből. Aztán elérték az argentin-chilei határt. Rövid formásokban reménykedtek, nem is gondolva, hogy az argentin csendőrség Farkas nevű őrmestere vet véget útjuknak! Büszkén lobogtatta a táviratot, mely szerint az argentin hatóságok nem engedélyezik az út folytatását! Kiderült, hogy a hágó, amelyen át akartak jutni Chilébe, ahol már simább vízen élvezték volna az utat a Csendes-óceánig, 1976 óta le van zárva... Erről azonban indulás előtt Buenos Airesben senki sem szólt.

Most idézzük szóról szóra a beszámoló végét:

„Buszon indultunk visszafelé. Az erdő szépségét nem tudta elrontani semmi sem. Szótlanul, gondolatainkba merülve ballagtunk a patak mentén.* Nem beszélünk össze, de ugyanazon járt az eszünk: Milyen nehéz az emberek együttélése, és ostoba viták milyen ostoba eredményeket hoznak. Véghez vittünk valamit, harcoltunk a természet veszedelmei ellen. Büszkén mondhatjuk, ez jó mulatság, férfimunka volt’. Megmutattuk, hogy meg tudtuk valósítani azt, ami úgy született, mint egy álom. Hitünk és lelkesedésünk akkor is tovább lángolt, amikor különböző ajtók becsukódtak előttünk, sőt akkor is, mikor megtudtuk, hogy a Jámoron’ való kajakozás mennyi veszélyt rejt magában.”

„Csak akkor születtek nagy dolgok,
Ha bátrak voltak, akik mertek,
S ha százszor tudtak bátrak lenni,
Százszor bátrak és viharvertek.”

*t.i. az autóbushoz.

Tábori színpad a Calgary-i Jamboreen

25 éves a Burg Kastl-i magyar gimnázium

A nyugati országokban élő magyarság, és nem utolsósorban a cserkészlet, örömmel küldi jókívánságait egyetlen középiskolájának szép jubileumára.

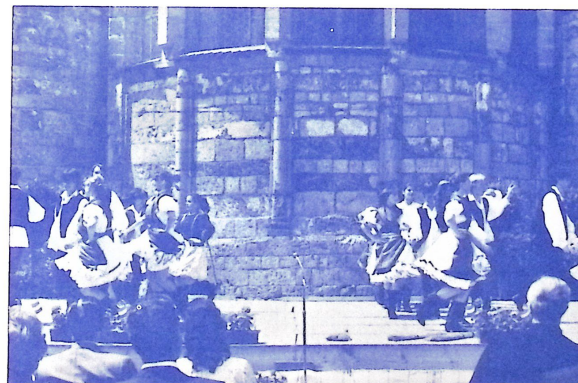
Ha visszapillantunk az iskola történetére, fennállásának ideje valójában 39 év. Elődjének alapítása 1946-ban volt Passau városában. A második világháború nyugatra menekült magyarjai létesítették. Passauból később Lindenbergbe került az iskola, majd onnan Beuschlotta, míg megtalálta végleges helyét a bajorországi Amberg mellett Kastl ősi várában. Ambrus László pápai prelátus elvülhetetlen érdeme, hogy nap mint nap szívósan harcolt az iskoláért a menekült élet nincsetlensége alatt a fent említett 3 első hely vándorlásai közben.

A Kastlban töltött 25 év már könnyebb volt anyagilag. Ádám György pápai prelátus, németországi magyar főlelkész sok szeretettel vezette az iskola ügyeit. Az évek során Galambos Ferenc, dr. Harangozó Ferenc és dr. Radics János váltották egymást mint az iskola igazgatói. Ma dr. Ritter Márton az igazgató, aki hamar megtalálta a meleg kapcsolatot a gimnázium növendékeivel. Jelenleg msgr. Valentiny Géza gondoskodik az iskola szükségleteiről, aki egyben az I. cserkészkerület elnöke is.

A Burg Kastl-i gimnáziumnak, a magyar nevelés fellegvárának sok-sok további sikert kívánunk mindnyájunk örömeire.

Évzáró ünnepély a Kastl-i magyar gimnáziumban

Magyar népitánc-bemutató a Kastl-i ősi várfal alatt

Gödöllőre emlékezünk Fillmore-ban — 1983

Gáborbá köszönti az egybegyűlteket

Ukrán leánycserekészek zászlójukkal

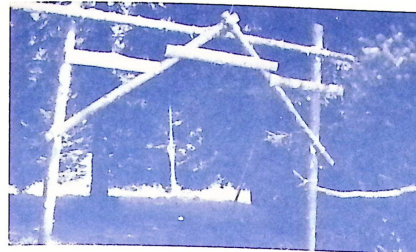
A „közönség”

Lengyel cserekészek bemutatója

Dr. Irányi László püspök a táborparancsnokkal

Táborkapu

A gödöllői jamboree 50 éves jubileuma Európában

Nagy sikert hozott európai cserekészletünknek a tábor, amelyen nemcsak fiú- és lánycserekészeink vettek részt, hanem vendégek is. Nagyszerű volt az altáborok programja, amelyek a valamikori gödöllői altáborok nevét viselték. A táborparancsnok Nickl Károly csst. volt.

Számos öreg gödöllői résztvevő is újra táborba szállt itt a Kastl melletti dombon. Ezek az öregek értékes beszélgetéseket tartottak. Lemérték a múltat, és igyekeztek belőle meghatározni a jövő feladatait a magyar cserekészek számára. Vezetőjük Kátay Zoltán csst. volt. A tábort meglátogatta msgr. Valentiny Géza, Bodnár Gábor üv. elnök, Ádám János S.J., és az európai magyar közélet színeje. Mindnyájan igen hálásak voltak msgr. v. Varga Gábornak, aki az anyagi felszerelést biztosította, így a táborozók nem szűkölködtek. A táborszervezés és tervezés lelke ezúttal is Kölley Gyurka bá volt.

Fiú II. altábor

Aki mer, az nyer!

Megyer altábor

Tisztikonferencia Buffalo-ban

A M.Cs. Sz. III. és V. kerülete 1984. október 6-7-én tartotta 21. sz. Tisztí Konferenciáját Buffalo N.Y.-ban. A magyar Piaristák meleg vendégszeretete ez alkalommal is rendelkezésünkre bocsátotta iskolatermeit. Kata néni (Baránszky Tiborné) és a buffalói cserkészek és cserkészszülők szerető hozzáértéssel gondoskodtak rólunk, amiért nagyon hálásak vagyunk nekik.

Szombaton d.u. az első két (kötelező) téma került megbeszélésre. Dr. Ádám János, S.J., rövid előadást tartott magyarországi kapcsolatainkról, a magyar sorskérdésekről, majd utána csoportokra osztva megvitattuk a témákat. Csodálatos tisztasággal mutattak rá az egyes vitacsoportok az otthoni problémákra, az abortusz, az öngyilkosság, az alkoholizmus okaira: a konklúzió az volt, ha nincs szabadság, nincs hitélet — ez az eredmény.

Második előadónk Bodnár Gábor üv. elnök volt, témája „Mi is a regölés?” új perspektivákat nyitott meg előttünk. A regölésnek sok olyan ága van, amit eddig nem érintettünk. A kiosztott fotomasolatok régi otthoni regös újságokból kinyitották a szemünket: hiszen régen a regöscserkész

társadalmi munkát is végzett. Lehet, hogy az országtól távol élve magyarságunk megtartásához a népi jelleg kidomborítására nagyobb szükség van és eddig ezért hangsúlyoztuk ezt jobban regös programjainkban. De itt az idő, hogy visszatérjünk a regöscserkész gyökereihez és kibővítsük regös programjainkat társadalmi, magyarságmentő munkával.

Konferenciánk 3. témájáról, „Az 1985-ös Jubileum”-ról vasárnap beszélünk. Mindannyian nagy érdeklődéssel hallgattuk és vitattuk meg a Központi Jubileumi Táborra vonatkozó terveket. Fischer Viktor, III. ker. pk. (táborparancsnok) és Jámbor Lajos, a Sik Sándor Cserkészpark igazgatója (és lelke) vezették a megbeszélést. Öröm volt látni és hallani a sok fiatal vezető hozzászólását, javaslatát is, ami a résztvevők intelligenciájáról, érdeklődéséről és hozzáértéséről tanúskodott.

Hálatelt szívvel búcsúztunk egymástól: ismét egy szép cserkészélménnyel, sok új gondolattal és tervvel gazdagodtunk, megvalósításukhoz kívánunk mindannyioknak „jó munkát”!

Jól esik a szünetben is beszélgetni...

A tisztí konferencia résztvevői 1984

Cserkészbál New York-ban

1984. november 17-én tartotta a Magyar Cserkészszövetség Nagytanácsa hagyományos Cserkészbálját a New York-i Waldorf Astoria hotelben — immár 23-szor. Ennek a bálnak az a különlegessége, hogy noha a Nagytanács égisze alatt áll, a bál gyakorlati rendezése ma már a fiatalok, a 25-35 évesek kezében van. Jó érzés, hogy a többnyire már „külföldön”, vagyis Magyarország határain kívül született és nevelkedett fiatalok átvették a tradíciót, ennek fontosságát átérzik és ma már önállóan rendezik a bált. Nagy lépés ez a jövő érdekében!

A bálon tizenkét elsőbálozó leány mutatkozott be daliás kísérője oldalán. Dr. Mattyasovszky Zsolt Miklós, a M.Cs.Sz. örökös elnöke üdvözölte a megjelenteket.

Az újonnan tatarozott (illetve, a régi Art Deco pompájába visszatért) Starlight Roof bálterem csillogó tükrei százszorosán vetítették vissza a közel 300 (legnagyobb részt fiatal) vendég jókedvű mosolyát. A vendégek közelről és távolról érkeztek: az egész keleti partvidék képviselve volt — Torontótól Clevelandig. Adja a jó Isten, hogy még sok ilyen bált lásson a Waldorf Astoria!

Forgó táncparkett...

Az elsőbálozók csárdást járnak

Az 1984-es cserkészbál elsőbálozói

Regős Hiradó

BESZÁMOLÓ A HÚSVÉTI FELSŐÖR-I REGŐS TÁBORRÓL

Idén elég ismeretlen tájegység, a Szigetköz volt regős táborunk témája. Előadásaink arról szóltak. A nagycsütörtöki nagy kirándulás útja is Szigetköz felé vitt... és a drótsövényen át néztünk Moson-magyaróvár felé... Volt abban valami megható, ahogy szorongó szívvel hazanéztünk...

A programot kerületünk regős előadója, Konthur Mária vezette.

Több új előadónk is volt... Szigetköz tájegységének ismertetője a szigetközi származású Hauk Sándor volt, aki nemcsak kitűnő ismerője szülőföldjének, de mint néprajzkutató szakember hosszú hónapok szorgos munkájával válogatta össze az „anyagot”... képeket, népszokásokat, táncokat.

A felsőöri és alsóöri, pinkaföldi és más környékbeli, magyarszármazású lakoság örömmel követte a magyar cserkészek munkáját.

A nagypénteki passiót cserkészeink adták elő a felsőöri nagytemplomban a környék magyar híveinek. A nagyszombati, feltámadási körmenet és az azt megelőző szertartások külön élményt jelenttek mindenki számára...

Ritter atya magyarázatai egészítették ki a szertartások ősi szövegeit. A feltámadási körmeneten az egész város lakosága résztvett... A körmenet elején, valamint a városi zenekar két oldalán magyar cserkészek meneteltek fáklyákkal világítva meg az utat... Népviseltekbe öltözött leányaink népes csoportja emelte a körmenet szépségét.

Húsvétvasárnap, ünnepi előadás keretében búcsúzott a regős tábor.

A tábor tagjai kitűnő balladákat, népitáncokat adtak elő. Majd egy szigetközi lakodalmas és egy szigetközi legényválogató jeleneteit adták elő.

Az előadás után, a kollégium előtt ünnepélyes zászólevonás volt fákyafényben.

Imádkozunk. Felsőör, 1984.

REGŐS TÁBOR

December 28-án reggel 10 órakor indultunk. Délután 4 órakor megérkeztünk a „YMCA-Camp Soles” Parkban, Bakersville, Pennsylvania-ba. Nagyon szép vidék.

Körülbelül 50 regős vett részt a táboron. A program: faragás, hímzés, éneklés, tánc és népművészeti előadások voltak. Néhány chicágói, pittsburghi, new yorki, és torontói vendég is volt közöttünk, akik segítettek tanítással és előadásokkal.

Szilveszter estét csak a 18 éven felüliek töltötték ott. A fiatalabbak és a tökéletes gurmé szakácsok, Leszkó Julika néni és Pali bácsi korábban haza indultak. Nagyon jó, hangulatos Szilveszter ünnepeltünk. Jól szórakoztunk népi és modern tánczenére.

Január 1-én kedden, kora délután indultunk haza, szép emlékekkel és jó kedvvel a 68 fokos időben. A szerszámaim nem voltak kielégítőek amikor az autómmal baj volt. Kis vagy nagyobb autó problémákon kívül mindenki szerencsésen haza érkezett.

Gondolom a résztvevők egyet értenek velem, ha azt mondom, hogy „reméljük jövőre is lesz egy ilyen klassz Regős Tábor!”

Jó munkát!

Gulden Gyuri

Húsvéti regős tábor Fillmore-ban — 1984

Mozaik a világcserkészetből

EGYIPTOMI CSERKÉSZ TÁBOROZÁS rendhagyó módon. Az egyiptomi El Selen Cserkész Park lényegében megszokott cserkész táborokhoz ad helyet.

Ami más, az az, hogy hivatásokra is oktat. El Selenben a cserkészek ács- asztalos- víz- és gázszerelő, villanyszerelő és építő szakmák kurzusait végzik el. Ez a szakmai tudás sok egyiptomi faluban hiányzik. A folyamok egyes előadásai iskolatermekben folynak, de sok más ismeretet cserkészmetódus alkalmazásával — „tanulj miközben munkád végzed” — sajátítanak el.

Nem feledkeznek meg a vezetők a cserkész tudásról sem — elsősegélynyújtás és természet-védelem, stb.

El Selen gazdag termőföldek vidéke. Sok minden megterem. Ám a termék gyakran oly bőséges, hogy aratáskor megromlik mert nagy a kínálat és kicsi az eladási lehetőség. Szakértelemmel alkalmazott szárítás igen hathatósan segíthet. Cserkészek ácsmesterségüket hasznosíthatják pld. napenergia szárítók készítésében. Ezzel járulnak hozzá a hiányos táplálkozás, illetve élelemhiány kiküszöböléséhez.

* * * *

A HONDURASZI CSERKÉSZEK mozgalmat indítottak a tengeri teknősök védelmében. Az első, amit megtanulnak, milyen létmódot folytat ez a hüllő, mily módon lehet jó fészkelő helyeket számukra biztosítani. Ezután megkeresik a leendő anya-teknősöket és azokat megjelölik. Utána a védett területeken elásott tojásokat gyűjtik össze kel-

tetőkbe. Ebben az évben (1984) 10 000 tojás került így védett keltetőbe a Gulf of Fonseca öblöbe a Csendes Óceán partján.

* * * *

AUSZTRÁLIA JAMBOREE TÁBORT ÉPÍT az 1987-88-as 16. Világ Jamboreera 2 millió dolláros befektetéssel.

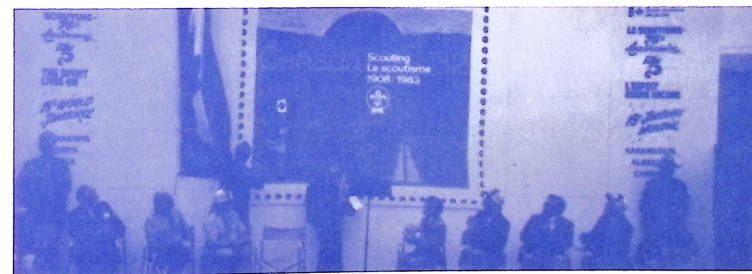
A közelmúltban indította el a szövetség a gyűjtőakciót, hogy anyagi alapot teremtsen a CATA-RACT SCOUT PARK megépítéséhez Appin közelében, amely 70 km-re van Sydney-től délre.

Az első Jamboree a déli féltekén az ausztráliai bicentenáriumi ünnepségek egyik programpontja lesz. 1988-ban emlékeznek meg ezen ünnepségek keretében arról, hogy 200 éve telepedtek le Ausztráliában az első európaiak.

A „The Australian Bicentennial Authority” elnöke, aki felelős az ünnepségek megszervezéséért, kijelentette amikor jóváhagyta, hogy a Jamboree az ünnepségek része legyen: „Mi a 200 éves évfordulónkat az ifjúságnak és a jövőnek szenteljük. A 16-ik Világ Jamboree kitűnő alkalmat ad Ausztrália ifjúságának, hogy kapcsolatokat teremtsen más, távoli országok fiataljával. Ez hasznos lesz és segíti a nemzetközi együttműködés elmélyítését a jövő vezetői között és megkönnyíti a megértést.”

A táborterületet New South Wales állam adta a cserkészmozgalomnak. A munka már megkezdődött. Tervezik a vízellátás-, közlekedés-, villamos energia és csatornázási hálózat kiépítését; továbbá 18 000 személyt befogadó amfiteátrumot, parkolóhelyet és vásárcsarnokot építenek. Ez utóbbiban többek között lesz bank, posta, üzlet, Cserkész-bolt, orvosi, valamint egészségügyi célokat szolgáló hely is.

Bodnár Gábor

A Jamboree emlékbélyeg rajzának leleplezése. Az ülő sorban a második Dr. Nagy László, a cserkész világmozgalom főtthkára (Genf).

Jó cserkészből — hős vadászpilóta

„Egy idő óta errefelé minden vadászpilóta fejevertényt vele hoznak vonatkozásban” — írja Debrődy György volt repülő századosról egyik volt tanára és volt csapatparancsnoka a második világháború alatt, a veszprémi pianista gimnáziumban.

Ha egy magyar vadászgép lelőtt egy nyugati bombázót, „Biztosan Debrődy volt!” — mondták az emberek. Ha dicső harc után égve zuhant lefelé egy magyar vadászgép, „Ez a Debrődy gépe!” — rémültek el, akik látták.

Persze, nem mindig ő volt, és amikor ő volt, élve került ki minden harcból.

Ezekről beszélget volt cserkészparancsnokával, és elmond néhány érdekes történetet pilóta-élményeiről. Kettő különösen érdekes, ahogyan Debrődy maga mondja: „Az első: a III., a IV. és az V. cserkésztestvérség megvalósítása volt.” A testvérség, lovagiasság és segítőkészség örök példája volt az a tett, amikor Debrődy Gyurkát, miután ki-gyulladt géppel ért földet Oroszországban, Kenyeres Miklós hadnagy megmentette a fogságba eséstől. Debrődyt már-már elfogták az oroszok, amikor Kenyeres leszállt melléje, felrántotta gépébe és hazarepült vele! Az oroszok csak tátották a szájukat, de a magyar bajtársak is, amikor az egyszemélyes gépben meglátták a leszálló két pilótát, egymás nyakán ülve!

A másik esetről azt mondja, hogy sok cserkész-emléket idézett föl benne. Ez is orosz földön történt. Egy légiharcban találat érte a gépét, és hamarosan érezte a füstöt, majd látta a lángnyelveket is a vezetőfülkében. Amilyen gyorsan csak tudott, leszállt egy erdőszélén, kiugrott a gépből és futás! Be az erdőbe. Az oroszok hamarosan a nyomában voltak, ő azonban bebújt egy halom őszi falevel alá — november volt — és az ellenség nem találta meg. A keresők dühösen tovább mentek.

Reggel volt még, nem mehetett tovább, mert mindenütt orosz katonák vették körül. Bebújt egy szénakazalba, ahol jó lett volna estig, ha nem jöttek volna szénáért! Az egyik orosz még a csizmáját is megérintette, és kiabálva elszaladt: „Itt van! Itt van!”

Debrődy elmondja, hogy ekkor ő is szaladt, az ellenkező irányba!

A Dnyeper folyó 15 kilométerre volt, odáig kellett sietnie. Egész nap étlen-szomjan, elcsigázva ért oda, nagyot ivott a folyóból és azt gondolta: „Ha ezen átusom, megmenekültem!” Szörmeru-

hája azonban nem volt alkalmas a vízre. Meglátott egy fejfát, rákötötte a szörmeruhát, a hátára vette, és úszni kezdett. Meg is érkezett a túlsó partra. A vízből kiszállva énekzót hallott, aminek igen megörült, de hamarosan kiderült, hogy orosz katonák énekeltek! Köröskörül pedig őrség állt! Vigyázva kicsúszott a gyűrűből és tovább ment. De akkor ijedt meg igazán: nagy vízhez jutott, elérte a Dnyeper főágát! Tehát szigeten volt. A parton sok rohamcsónakot is látott, vagyis az oroszok már támadáshoz készülődtek! Ha előbb érik el a túlsó partot, mint én, akkor leszek csak igazán bajban —, gondolta Debrődy. Nem volt idő habozásra: újra fel a fejfát a szörmeruhával, aztán neki a féltelmetes, nagy Dnyepernek! Pedig már nagyon fáradt volt. Az oroszok is meglátták, és löni kezdtek. Jó ötlettel eloldotta a fejfát a ruhával, úgy úszott tovább. Sikert a számítása, mert az ellenség a ruha nagy, sötét tömegét lőtte, így ő megmenekült.

A túlsó parton egy kunyhót látott, utolsó erejével odavánszorgott, becsúszott az ajtón és elvesztette az eszméletét. Arra ébredt, hogy valami kibírhatatlanul égeti. Két orosz nő, egy asszony meg a lánya, feltették a tűzhelyre, hogy feléledjen benne a „befagyott lélek”. Aztán megették, partizán-nadrágot húztak rá, és jelbeszéddel megmagyarázták neki, hogy hol vannak a magyarok.

A végén volt egy csipetnyi kellemetlensége, mert papírai clúsztak a folyóban. Amikor az első magyar őrséghez ért, ott alaposan kikérdezték. Végül ide-oda telefonálgatások után igazolták, és ami a legnagyobb öröme volt, hazaküldték szabadságra!

Debrődy György százados, a kiváló katona és cserkész nemrégén halt meg.

MIÉRT ÉPPEN „JAMBOREE”?

Baden-Powell 1920-ban ki akarta próbálni, hogy a „cserkészmozdász” valóban világmozgalommá fejlődött-e. Világtalálkozót szándékozott összehívni, amelyet „jamboree”-nak nevezett volna.

— Csak nem akarja éppen ezt a szót használni egy cserkésztalálkozóra? — kérdezte nyomatékosan egy barátja.

— Miért ne? — csodálkozott B. P.

— Ellenőrizte a szót egy értelmező szótárban? — tudakolta a barátja.

Nem ellenőrizte. De most megtette, és ezt olvasta: JAMBOREE. Lovas bemutató, ahol a lovak felágaskodva forognak (jelentése körhinta is); lármás muri ivással (szleng). Egy másik magyarázat még világosabb volt: „...részeg civódás...”

Nem valami méltóságteljes szó! „De ön minek hívná?”

B. P. barátjának nem volt javaslat.

Igy aztán a találkozóból jamboree lett, az maradt azóta is. Az angol értelmező szótárak pedig a szó magyarázatához még hozzáfűzték a következőt: „cserkészek nemzeti vagy nemzetközi találkozója, táborozással.”

(William Hillcourt nyomán)

TUJTAD-E, HOGY...

Hideg időben, szabadban való tevékenység nélkül, a nedvesség okozza a legtöbb bajt. Igyekez szárazon maradni vagy viselj gyapjú felsőruhát és gyapotból való alsóneműt. Izzadságtól, nagy esőtől, vagy olvadó hótól ájtárt ruházat gyorsabban vezet a test melegének elvesztéséhez, mint a száraz holmi. Ezzel szemben a nedves gyapjú jobban megőrzi szigetelő képességét, alatta a gyapot kényelmet biztosít, és határozottan itatja fel a nedvességet, mint a műanyag alsóruha.

A zuhanyt 1850-ben találták fel, a telefont pedig 1875-ben. Ha 1850-ben éltünk volna, huszonöt éven át tudtunk volna zuhanyozni anélkül, hogy közben a telefonunk egyszer is megszólalt volna.

Egy kiscserkész meséli a barátjának: „A nővéremnek most született kisbabája, de még nem mondták, hogy fiú-e vagy lány. Úgy, hogy nem tudom, nagybácsi vagyok-e vagy nagynéni.”

Kisfiú egy áruházban, a talált tárgyak osztályán: „Nem tetszettek látni egy mamát egy kisfiú nélkül, aki éppen úgy nézett ki, mint én?”

OLD SHATTERHAND VALÓJÁBAN MAGYAR VOLT

Idegenek sokszor elnézően mosolyognak, amikor mi magyarok egy-egy nagy emberben Magyarországon kívül felfedezzük a magyart. Pedig — hálá Istennek — sokszor igazunk van. Néha még regényhősök esetében is.

A német sajtóban nemrégiben jelent meg egy rövid híradás arról, hogy egy magyar világiáró volt May Károly „modelje” Old Shatterhand alakjához.

Az idősebb nemzedék még jól emlékszik, hogy mit jelent a fenti két név. Karl May német nyelven írt kalandos (ifjúsági) regényeket a múlt században. A világ legvadabb tájairól írt nagy elhihető erővel, pedig azokon a helyeken sohasem járt. Magyarra fordított könyvei címlapján neve rendszerint May Károlyként szerepelt. Sokat közölt az amerikai indiánokról és a köztük élő kevés fűér emberről. A fehérek közül legkedveltebb alakját Old Shatterhandnak nevezte el.

Eddig talán senki sem tudta, hogy honnét vette May ezt a regényalakot. Német kutatók most leveleket találtak May Károly hagyatékában, amelyek tanúsítják, hogy az író levelezést folytatott Xántus Jánossal, a híres magyar világiáróval. Egyik levelében engedélyt kért, hogy regényalakot formálhasson róla, és kalandjait, tapasztalatait írásai-ban fölhasználhassa.

Xántus János 1825-ben született, magyar jogtudós fiaként és 1894-ben halt meg. Világutazó és természettudós volt. Vándorlásai során eljutott Mexikóba, majd az USA-ba, ahol a kormány megbízásából Kansas állam kultúrmérnöke volt, és mellesleg indián-kutatással foglalkozott. Az indiánokról írt munkái németül is megjelentek, ezekre figyelt föl a nála 17 évvel fiatalabb May.

Xántus legnagyobb alkotásai közé tartozik, hogy — nagyrészt saját gyűjteményéből — megalapította Budapesten a Néprajzi Múzeumot, és neki köszönhető az Állatkert létrehozása is.

Cserkészek, olvassátok May Károly műveit, amelyek minden művelt nép nyelvére lefordítottak, és minden jó könyvtárban megtalálhatók. Igazi szép, cserkészeknek való könyvek.

Ha egy vitában azt akarod, hogy a tied legyen az utolsó szó, mondd: „Bocsánatot kérek.”

Képek és hírek a csapatok életéből

RÓMAI HIRADÓ

Október elején mit sem sejtve nyugodtan jöttem vissza Rómába. Ám nem maradt senki vezető rajtam kívül. Gondolkoztam is: Egyedül képes lesz-e. Az elején bejelentettem a szülőknek, magamban a kirándulásokat segítség nélkül lehetetlen vezetni. Ez megráztta őket. Az egyik meg is ígerte, hogy besegít. Azóta is rendszeresen cserkészkedik.

Münchenből két egyetemista korú cserkész tanult itt és ők is kezdik aktívan kivenni a részüket a munkában. A csapatalapítással várni akarok. Szeretném világosabban látni, mennyien jönnek rendszeresen. Tavaly elég rendszertelenül jártak. Hadd érjen a helyzet még egy darabig.

Július 8-án pappá szentelt a bácskai püspök a szülőfalumban. Nagyon szép volt. Természetesen a nép nem fért be a templomba. Ezért szabadtéri mise volt. Egészen cserkésztaborban éreztem magam. Az egészet felvettük magnóra. Még a madárcsicsergés is jól hallatszik. A szentelés után odahaza dolgoztam. Gyerekekkel foglalkoztam. Mondhatom, nagyon jól jött a cserkészstudásom, különösen a játékokat illetően. Egy csomó cserkészselem még a lelkigyakorlatoknál is kitűnően alkalmazható. Szeretettel:

Sóti János S.J.

Róma, 1984. december 4.

Az edmontoni cserkészek Gábor bá látogatásakor 1984 tavaszán. (Ő is a képen van, keressétek meg!)

NYUGATI VÉGEKEN

1. Vancouver

Ragyogó napsütés. A repülőtéren mosolygó cserkészarcok fogadják a „vándort”. Onnan irány a templom, ahol a legteljesebb nyüzsgés fogadja az érkezőket. 25 éves ezüst-jubileumra készül a két legnyugatibb magyar cserkészcsapat.

A csapat múltját felidéző „tablók” és emlékek díszítik a falakat. Egyre sűrűbb a szülők, barátok tömege. Már minden hely foglalt. Telt ház. Több embert nem lehet elhelyezni. A vezetők leginkább annak örülnek, hogy az öreg cserkészek, a csapat-alapító első fiatalok is mind, szinte hiány nélkül itt vannak. Legtöbbje családjával, gyermekeivel jött.

Megkezdődik a műsor. Igazi cserkész hangulatú est. A „népi” része tiszta, hamisítatlan. Szülőt és gyermeket egyaránt nevetnek. A többi szám is „nívós műsor”! Az elhangzott köszöntések kristálytisztán tükrözik vissza a szülők és barátok elismerését a cserkészre. Számos oklevél kerül kiosztásra. Majd véget érni nem akaró baráti beszélgetések, találkozások kedves emléke körébe merül az ünneplők és az ünnepeket szervezők.

A köszönet ugyan sokakat illet, de legfőbbképpen P. Ugrin Béla plébánost, aki hosszú évek óta oly önzetlenül, atyjaként szereti a két csapatot és azok végtelen érdemű, fáradhatatlan vezetőit Takács Józsefet és feleségét Ágneszt.

Szeretettel köszönti a „Magyar Cserkész”-t a 79. sz. Báthory István cscs. (Brüsszel)

FELÉPÜLT AZ ELSŐ MAGYAR IFJÚSÁGI OTTHON KANADÁBAN

Végre megvalósult a magyar közösség szívügye, a montreáli magyar ifjúság álma: felépült az Ifjúsági Otthon! Ft. Deák Ferenc, SJ, plébános vezetésével, a magyar kath. egyházközség szorgos munkájával lehetővé tették, hogy ez a szép épület létrejöhessen és ezzel otthona legyen közel 150 magyar fiatalnak. Sok szeretettel és szorgalommal támogatták őket ebben a munkában az Első Magyar Református Egyház, különböző magyar egyesületek és számos egyéni adakozó. A kiadások fedezéséhez hozzájárult a kanadai kormány is és nem utolsósorban a sok önkéntes munkás, aki időt és fáradságot nem kímélve lényegesen hozzájárult az „álom” megvalósításához. A szép épület otthont nyújt a magyar iskolának, cserkészeknek, regös- és táncsoportoknak.

1985. január 13-án Dr. Irányi László püspök ünnepélyes szentmisével vezette be a „házzsentelési” ünnepségeket. Zászlós cserkészek sorfala között hozták be az offertorium jelképes ajándékait: a keresztet, Szt. Imre szobrát, az iskolások tankönyveit, a regösök himzett „háziáldását”, az adományozók névsorát. Szentbeszédében a püspök úr árpád-házi Szt. Margit életéről, példájáról emlékezett meg; majd mise után az új otthonban mondott házzsentelő imát, melyhez Dr. Komjáthy Aladár ref. lelkész és a plébános úr imái fűződtek.

Jelen voltak (a fent említettek kivételével): az érsekségről Mario Paquette; Babos István jezsuita elöljáró; a torontói noviciátustól és plébániáról Jaschko Balázs és két novicius; valamint Kocsis József pápai prelátus. Megjegyzendő, hogy Dr. Irányi László nem csak a külföldön élő magyarok püspöke, hanem régi cserkésztestvér is és ez különös büszkeséggel tölti el a cserkészeket világszerte.

Szép és felejthetetlen emlék marad ez a nap a montreáli magyaroknak; méltán büszkék lehetnek a sikeres kezdeményezésre, mely ékes példája a közös célt való összetartásnak!

AZ 1985-ÖS
JUBILEUMI
TÁBOR
JELVÉNYE

HOL TEREM A JÓ ÚJSÁGÍRÓ?

Szép eredményt lehet elérni a magyar nyelvoktatás terén már egészen fiatal gyermekekkel, ha ők maguk is akarják, meg környezetük is. Itt következik egy kis példa.

New Brunswick városában (USA) helyesírási és fogalmazási óra van a cserkészek szombati magyar iskolájában. A tanítónő, Gieger Kati cst. (civil foglalkozására nézve is tanítónő) a helyes fogalmazás szabályaira oktatja osztályát. Ugyanakkor a cserkészházban „bolhapiac” van. A tanító néni párosával beosztja növendékeit, akik egy-két kivétellel kék nyakkendősek még, és elküldi őket, hogy nézzenek körül a bolhapiacra, aztán visszatérve az osztályterembe, írják meg, hogy mit láttak.

A Magyar Cserkész megszerezte (!) a legjobb „helyszíni riport” közlési jogát. Mindkét szerző tizenegy éves, Kün Szabó István és Hilbert Jancsi. Munkájukat minden változtatás nélkül közöljük:

Kedves olvasóink,

A teleki Pál cserkészházban volt egy bolha piac. Szombaton, április 7-én.

Nagyon szép dolgokat lehetett vásárolni, amik olcsók voltak. Nagyon nagy volt a választék.

Volt egy gyönyörű perza bunda 15 dollárért. A legolcsóbb dolog 10 centbe került. Finom süteményt is árultak. Varga Magdi néni volt a pénztáros. Ő mondta nekünk: körülbelül 30 ember látogatta a piacot már kora reggel. Sok szép ruhát láttunk, amit a cserkészek szülők adtak. Mikor elmentünk, volt egy tűz három házzal lejjebb. Micsoda izgalom! De szerencsére a bolhapiac vásárlóit ez nem tartotta vissza. Ezt a vásárt azért rendezték, hogy fenntudják tartani a cserkészházat. A vásár nagyon jól sikerült! Akinek jövőre ideje van, okvetlenül látogassa meg!

(A Magyar Cserkész megjegyzése: Meglepően jó a rövid és hosszú magán- és mássalhangzók megkülönböztetése. Vajon mennyi munkájába került ez Katinak? — Egy másik dolog: amikor megkérdeztem a két kiscserkészt, hogy miért írták Teleki Pál nevét kis „t”-vel, a válasz ez volt: „Mert a városból képzett melléknevet kis betűvel kell írni.”)

ÉRETTSÉGI STATISZTIKA 1982

Európa 38; Délamerika 14; USA, Kanada 80 — 132.

Földrajzból 63-an; Történelemből 44-en; Irodalomból 25-en vizsgáztak — 132.

Eredmények: kitűnő 21; jeles 30; jó 60; elégséges 21 — 132.

CSEKÉSZBOLT

P.O. Box 85, Garfield, N. J. 07026 U.S.A.

Magyar Cserkészszövetség Szabályai	\$.50
Vezetőképzés Szabályai	.50
Cserkészkönyv I.	5.00
Cserkészkönyv II.	5.00
Cserkészkönyv III.	5.00
Cserkészkönyv I-III. kötve	15.00
Kiscserkészek könyve I.	5.00
Kiscserkészek könyve II. (utánnnyomás alatt)	5.00
Kiscserkész vezetők kézikönyve	4.00
Örsvezetők tanácsadója	4.00
Zoltai Tibor: Pali fel a fejjel — cserkész regény	4.00
Különpróbák (utánnnyomás alatt)	3.00
Játékos és tábortüzi könyv	4.00
Fogadalomtétel „Emléklap”	.50
Teleki Pál emlékfüzet	2.00

MAGYAR TANKÖNYVEK:

Kis Magyarok Első könyve (kifogyott)	6.00
Kis Magyarok Második könyve	6.00
Kis Magyarok Harmadik könyve	6.00
Tóth Veremund: Vázlatos magyar történelem	5.00
Benedek Lászlóné: Vázlatos magyar földrajz	5.00
Bodnár Gábor: Néprajzi vázlatok	8.00

NÉPRAJZI KÖNYVEK:

Balla Péter: A magyar népdal kis tükre	5.00
Muharay E.: Magyar Játékszin	5.00
Volly István: Magyar karácsonyok	5.00

Magyar Cserkész

HUNGARIAN SCOUT

A Hungarian youth magazine, published by the Hungarian Boy Scout Association, Inc., a non-profit organization.

Subscription: \$4.00 yearly.

Address: Magyar Cserkész, P.O. Box 68, Garfield, New Jersey 07026.

KIADÓHIVATAL

P.O. Box 68, Garfield, N.J. 07026, U.S.A.

KÜLFÖLDI KÉPVISELŐK

Ausztrália:

Goór György, 26 Loftus St., Pennant Hills, NSW, 2130

Európa:

Padányi Erzsébet, Brusselgasse 36/2/19 1160 Wien 16 Austria

Kanada:

Jámbor Lajos, 3A Leland Ave. Toronto Ont. M8Z 2X4

Argentína:

Lindquistné Demkó Andrea, Rawson 40-P B "E", Bs As

Brazília:

Piller Gedeonné, Rua das Carpas 58, San Paulo 04648

Venezuela:

Nyisztor Sándorné, Aptdo 68394, Altamira Caracas 106

HUNGARIAN BOY SCOUT ASSOCIATION

P.O. Box 68
Garfield, New Jersey 07026

Return Postage Guaranteed

Non-profit Org
U S Postage

PAID

Garfield, N J
Permit No 204

PRINTED MATTER

Address Correction Requested